KANCELARIA SENATU

BIURO LEGISLACYJNE

Warszawa, dnia 30 marca 2016 r.

Opinia

do ustawy o zmianie ustawy o materiałach wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego oraz niektórych innych ustaw

(druk nr 119)

I. Cel i przedmiot ustawy

Ustawa wdraża do polskiego porządku prawnego postanowienia prawa Unii Europejskiej:

1) dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/28/UE z dnia 26 lutego 2014 r. w sprawie harmonizacji ustawodawstw państw członkowskich odnoszących się do udostępniania na rynku i kontroli materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego (zwaną dalej „dyrektywą 2014/28/UE”),
2) dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/29/UE z dnia 12 czerwca 2013 r. w sprawie harmonizacji ustawodawstw państw członkowskich odnoszących się do udostępniania na rynku wyrobów pirotechnicznych (zwaną dalej „dyrektywą 2013/29/UE”),
3) dyrektywę wykonawczą Komisji 2014/58/UE z dnia 16 kwietnia 2014 r. ustanawiającą, zgodnie z dyrektywą 2007/23/WE Parlamentu Europejskiego i Rady, system identyfikowalności wyrobów pirotechnicznych (zwaną dalej „dyrektywą 2014/58/UE”).

Celem powyższych dyrektyw jest dalsze zharmonizowanie ustawodawstw państw członkowskich Unii Europejskiej m. in. w zakresie wymagań bezpieczeństwa podczas użytkowania materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego i wyrobów pirotechnicznych oraz w zakresie niezbędnych informacji dla użytkowników tych materiałów (wyrobów) dotyczących zasad bezpieczeństwa.

Wprowadzane zmiany obejmują następujące obszary:

ul. Wiejska 6, 00-902 Warszawa, tel. 22 694-90-97, fax 22 694-91-06, e-mail: Szymon.Giderewicz@senat.gov.pl

1) obowiązki producentów, importerów i dystrybutorów materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego (w tym wyrobów pirotechnicznych) związane z zapewnieniem zgodności tych materiałów (wyrobów) z zasadniczymi wymaganiami bezpieczeństwa, jak również informowaniem użytkowników o warunkach bezpiecznego użytkowania tych materiałów (wyrobów),
2) obowiązki jednostek notyfikowanych związane oznaczaniem wyrobów pirotechnicznych za pomocą numerów rejestracyjnych oraz prowadzeniem rejestru nadanych numerów rejestracyjnych,
3) zasady przemieszczania materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego,
4) nadzór rynku materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego (nadzór Państwowej Inspekcji Pracy i Wyższego Urzędu Górniczego),
5) sankcje dla podmiotów gospodarczych działających w obszarze materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego za nierespektowanie wymagań ustawy.

Ustawa wprowadza także inne niż wynikające z konieczności implementacji dyrektyw zmiany, które w myśl uzasadnienia do jej projektu, mają na celu usunięcie niejasności w obowiązujących przepisach, stwierdzonych w toku praktycznego ich stosowania.

Część regulacji wynikających z dyrektywy 2013/29/UE oraz z dyrektywy 2014/28/UE – w tym przepisy dotyczące akredytacji, autoryzacji i notyfikacji jednostek notyfikowanych, funkcjonowania systemu nadzoru rynku, kontroli i postępowań administracyjnych w systemie nadzoru rynku oraz współpracy między organami nadzoru rynku a organami celnymi – znajdzie swoje odzwierciedlenie w przepisach, rozpatrywanej równolegle przez Senat, ustawy o systemach oceny zgodności i nadzoru rynku (druk senacki nr 118). , do której opiniowana ustawa zawiera odpowiednie odesłania (m. in. dodawany art. 2b). Pozostałe przepisy ustawy o systemach oceny zgodności i nadzoru rynku – z wyjątkiem sankcji za niewłaściwe postępowanie przedsiębiorców z próbkami kontrolnymi (art. 96 ustawy o systemach oceny zgodności i nadzoru rynku) – nie będą miały zastosowania do materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego, co wynika z art. 1 ust. 4 tej ustawy.

Ustawa ma wejść w życie z dniem 20 kwietnia 2016 r. Jest to termin wdrożenia głównych postanowień dyrektywy 2014/28/UE. Termin implementacji dyrektywy

2013/29/UE upłynął 1 lipca 2015 r., a termin wdrożenia dyrektywy 2014/58/UE minie 17 października 2016 r.

II. Przebieg prac legislacyjnych

Sejm uchwalił opiniowaną ustawę na 14. posiedzeniu w dniu 18 marca 2016 r. w oparciu o przedłożenie rządowe (druk sejmowy nr 275).

Projekt stanowił przedmiot prac sejmowej Komisji Gospodarki i Rozwoju. Komisja zaproponowała poprawki mieszczące się w meritum projektu, w większości o charakterze techniczno-legislacyjnym. Jedna ze zmian wprowadzonych przez komisję wydłużyła *vacatio legis* i wprowadziła jednolity termin wejścia w życie ustawy (20 kwietnia 2016 r. w miejsce zasadniczego terminu – 1 kwietnia 2016 r.). Kolejne poprawki, składane w trakcie drugiego czytania (na posiedzeniu plenarnym), nie zyskały akceptacji Sejmu.

Ustawa została uchwalona w brzmieniu przedłożenia rządowego ze zmianami wynikającymi z poprawek komisji.

III. Uwagi szczegółowe

1) zakres określeń „materiały wybuchowe przeznaczone do użytku cywilnego” i „wyroby pirotechniczne”.

Dotychczasowe przepisy ustawy o materiałach wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego zakładają, że w definicji materiałów wybuchowych (przeznaczonych do użytku cywilnego) mieszczą się materiały pirotechniczne, które stanowią składnik wyrobów pirotechnicznych. Poszczególne przepisy zmienianej ustawy (w brzmieniu dotychczasowym) wskazują, w drodze wyjątku, które z tych przepisów nie znajdą zastosowania w odniesieniu do wyrobów pirotechnicznych (np. art. 1 pkt 3 i 4, art. 4a, art. 23 ust. 1a, art. 42 ust. 6, art. 45a) lub ustanawiają szczególne zasady postepowania z takimi wyrobami (np. art. 9 ust. 2, rozdział 5a.)

W wyniku nowelizacji przeprowadzonej opiniowana ustawą stosunek zakresu pojęcia „materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego” do „wyrobów pirotechnicznych” wyrażać się będzie sformułowaniami: **„z wyłączeniem (z wyjątkiem)**” (wyrobów pirotechnicznych)**, „w tym”** (wyroby pirotechniczne)**, „albo”** (wyroby

pirotechniczne), **„oraz”** (wyroby pirotechniczne), „**lub**” (wyroby pirotechniczne), a także poprzez poprzestanie jedynie na określeniu „materiały wybuchowe przeznaczone do użytku cywilnego”. Przy czym w tym ostatnim przypadku kontekst przepisów wskazuje, że określenie „materiały wybuchowe przeznaczone do użytku cywilnego” raz oznaczać ma materiały wybuchowe i wyroby pirotechniczne innym razem zaś materiały wybuchowe z wyłączeniem wyrobów pirotechnicznych.

Wskazane jest jednoznaczne określenie stosunku pojęcia materiały wybuchowe przeznaczone do użytku cywilnego” do pojęcia „wyroby pirotechniczne”.

Jeśli każdy wyrób pirotechniczny jest materiałem wybuchowym to błędnym jest posługiwanie się sformułowaniem **„albo”**, **„oraz”**, „**lub**” i **„w tym”** (wyroby pirotechniczne).

Zaznaczyć należy, że ustawowa definicja **wyrobów pirotechnicznych** (znowelizowany art. 3 pkt 34) stanowi, że są to wyroby zawierające materiały pirotechniczne, które są jedną z odmian materiałów wybuchowych. Tym samym definicja wyrobów pirotechnicznych wskazuje, że mieszczą się one w zakresie pojęcia materiałów wybuchowych.

Jednocześnie nowa ustawowa definicja **materiałów wybuchowych** (art. 3 pkt 11) zakłada, że są nimi jedynie materiały wybuchowe zaliczane do **klasy 1** klasyfikacji umowy ADR (Umowy europejskiej dotyczącej międzynarodowego przewozu drogowego towarów niebezpiecznych). Jeśli tak, to powstaje wątpliwość, czy za materiały wybuchowe uznać można jedynie część materiałów (wyrobów) pirotechnicznych, czy też wszystkie te wyroby. Zgodnie bowiem z art. 62c i nast. ustawy o materiałach wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego, wyroby pirotechniczne zaliczane są do klas od 1 do 4, przy czym tylko klasa 1 zdaje się odpowiadać klasie 1 z umowy ADR. Dodatkowo art. 4 ustawy zakłada, że materiały wybuchowe przeznaczone do użytku cywilnego to (obok materiałów wybuchowych klasy 1) także materiały wybuchowe w stanie niewybuchowym ujęte w klasie 4.1 materiałów niebezpiecznych.

Jeśli przyjętą definicję materiałów wybuchowych uznać za prawidłową, na co wskazują chociażby odpowiednie postanowienia dyrektywy nr 28/2014 (jej art. 2 pkt 1)[1], to należy postawić pytanie, czy nie należałoby sformułować nowej definicji wyrobu (materiału)

---

[1] Zgodnie z dyrektywą materiały wybuchowe oznaczają materiały i artykuły uznane za wybuchowe w zaleceniach Organizacji Narodów Zjednoczonych dotyczących transportu towarów niebezpiecznych i należące do klasy 1 określonej w tych zaleceniach.

pirotechnicznego zakładającej, że nie każdy materiał pirotechniczny jest materiałem wybuchowym. Takie założenie czyniłoby też nieadekwatnym tytuł ustawy (o materiałach wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego).

Dodatkowo zauważyć należy, że w wyniku przyjęcia nowej definicji materiałów wybuchowych (tylko materiały zaliczane do klasy 1 załącznika do umowy ADR) zmianie powinny ulec między innymi art. 4 ust. 1 pkt 2, art. 4a i art. 23 ust. 1 ustawy o materiałach wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego. Przepisy te zakładają, że w definicji materiałów wybuchowych mieszczą się także inne materiały, niż objęte klasą 1 załącznika ADR.

Sformułowanie propozycji poprawek wymagałoby wyraźnego rozstrzygnięcia projektodawców ustawy co kierunku i zakresu poszczególnych modyfikacji.

2) art. 1 pkt 1 i 25 noweli, art. 1 pkt 4 i art. 62c ust. 1 ustawy o materiałach wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego.

Zgodnie z art. 1 pkt 4 ustawa o materiałach wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego przedmiotem ustawy jest określenie klasyfikacji wprowadzonych do obrotu lub udostępnionych na rynku wyrobów pirotechnicznych. Także tytuł rozdziału 5a: „Klasyfikacja wprowadzanych do obrotu lub udostępnianych na rynku wyrobów pirotechnicznych oraz ograniczenia z niej wynikające” wskazuje, że obowiązkiem klasyfikacji obejmuje się zarówno wprowadzane do obrotu jak i udostępniane na rynku wyroby pirotechniczne.

Tymczasem art. 62c nakłada obowiązek dokonania klasyfikacji wyrobów pirotechnicznych jedynie w stosunku do wyrobów wprowadzanych do obrotu (pomija wyroby udostępniane na rynku, które już będą wcześniej sklasyfikowane).

Wskazana jest poprawka skreślająca te fragmenty przepisów, które wskazują na szerszy zakres obowiązku dokonywania klasyfikacji niż ten wynikający z art. 62c.

Propozycja poprawki:

– *w art. 1:*

a) w pkt 1, w art. 1 w pkt 4,

b) w pkt 23, w tytule rozdziału 5a

- skreśla się wyrazy „wprowadzanych do obrotu lub udostępnianych na rynku”;

3) art. 1 pkt 2 noweli, art. 2 ust. 5 ustawy o materiałach wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego.

Zgodnie z dodawanym do ustawy o materiałach wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego art. 2 ust. 5 przepisów ustawy nie stosuje się do amunicji, z wyjątkiem art. 9 ust. 9, art. 37–41, art. 63 i art. 64.

Wskazana jest zmiana techniczno-legislacyjna polegająca na uzupełnieniu powyższego katalogu o art. 6 i art. 27 ust. 2, a także na modyfikacji art. 4a ustawy.

Propozycja poprawki:

– *w art. 1:*

a) w pkt 2, w ust. 5 wyrazy „art. 9 ust. 9" zastępuje się wyrazami „art. 6, art. 9 ust. 9, art. 27 ust. 2",

b) po pkt 4 dodaje się pkt … w brzmieniu:

„…) w art. 4a w ust. 1 wprowadzenie do wyliczenia otrzymuje brzmienie:

„Materiały wybuchowe przeznaczone do użytku cywilnego na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, z wyłączeniem wyrobów pirotechnicznych oraz materiałów niebezpiecznych klasy 4.1, podlegają obowiązkowi:";";

4) art. 1 pkt 3 noweli, art. 2b ust. 2 ustawy o materiałach wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego.

Zgodnie z powyższym przepisem w sprawach dotyczących funkcjonowania systemu nadzoru rynku, kontroli i postępowań administracyjnych w systemie nadzoru rynku oraz współpracy między organami nadzoru rynku a organami celnymi stosuje się przepisy rozdziału 7 ustawy o systemach oceny zgodności i nadzoru rynku. Analiza przepisów tej ostatniej ustawy, w tym przed wszystkim jej art. 1 ust. 2, każe uzupełnić kwestionowany przepis o odesłanie do art. 96.

Przepis art. 96 ustawy o systemach oceny zgodności i nadzoru rynku wprowadza możliwość wymierzenia kary pieniężnej kontrolowanemu.

Dodanie w kwestionowanym przepisie odesłania do art. 96 ustawy o systemach oceny zgodności i nadzoru rynku zlikwiduje sprzeczność pomiędzy ustawą o materiałach wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego (która odsyła do stosowania rozdziału 4, 5 i 7 ustawy o systemach oceny zgodności i nadzoru rynku) i ustawą o systemach oceny

zgodności i nadzoru rynku (która zakłada, ze do materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego znajdą zastosowanie rozdział 4, 5 i 7, a także art. 96 ustawy o systemach oceny zgodności i nadzoru rynku).

Propozycja poprawki:

– *w art. 1 w pkt 3, w art. 2b w ust. 2 po wyrazach „rozdziału 7" dodaje się wyrazy „i art. 96";*

5) art. 1 pkt 3 noweli i nast., art. 2d ust. 1 i nast. ustawy o materiałach wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego.

Opiniowana ustawa wprowadza pojęcie „deklaracji zgodności UE" jednocześnie go nie definiując.

Ustawa o materiałach wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego, w dotychczasowym brzmieniu, posługiwała się określeniem „deklaracja zgodności". Tego samego określenia („deklaracja zgodności") używa obowiązująca ustawa o systemie oceny zgodności oraz rozpatrywana równolegle przez Senat ustawa o systemach oceny zgodności i nadzoru rynku.

Jeśli „deklaracja zgodności UE" ze znowelizowanej ustawy o materiałach wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego jest ta samą instytucją co deklaracja zgodności z ustawy o systemie oceny zgodności oraz z ustawy o systemach oceny zgodności i nadzoru rynku, to wskazane jest ujednolicenie terminologii tych ustaw. Zgodnie z § 9 Zasad techniki prawodawczej w ustawie należy posługiwać się określeniami, które zostały użyte w ustawie podstawowej dla danej dziedziny spraw. Dyrektywa ta stanowi „odbicie" jednej z podstawowych zasad interpretacji tekstów prawnych, zgodnie z którą jedynie te same określenia oznaczają te same pojęcia.

Propozycja poprawki:

– *użyte w ustawie w różnym przypadku wyrazy „deklaracja zgodności UE" zastępuje się użytymi w odpowiednim przypadku wyrazami „deklaracja zgodności";*

6) art. 1 pkt 4 noweli, art. 3 ust. 1 pkt 25 ustawy o materiałach wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego.

Zgodnie z nową definicją przemieszczania należy przez nie rozumieć każde rzeczywiste przekazanie materiałów wybuchowych (tak jak dotychczas), z wyjątkiem przekazania w obrębie jednej i tej samej lokalizacji (dotychczas oprócz przekazania w obrębie działania jednego przedsiębiorcy). Wbrew uzasadnieniu do projektu ustawy z nowego brzmienia przepisu nie wynika jednoznacznie, że definicją tą objęte jest przekazanie pomiędzy krajami członkowskimi UE, a nie jest nią objęte przemieszczenie „krajowe". Przepis ten nie spełnia wymogu dostatecznej określoności.

7) art. 1 pkt 4 noweli, art. 3 ust. 2 ustawy o materiałach wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego.

Wskazana jest zmiana techniczno-legislacyjna porządkująca systematykę „słowniczka" do ustawy. Niezrozumiałe jest wyodrębnienie definicji organów nadzoru rynku w art. 3 ust. 2, zamiast wskazania tej definicji w wyliczeniu ust. 1.

Propozycja poprawki:

– *w art. 1 w pkt 4, w art. 3:*

a) w ust. 1 po pkt 16 dodaje się pkt … w brzmieniu:

„…) organach nadzoru rynku – należy przez to rozumieć organy nadzoru rynku w rozumieniu ustawy z dnia 18 marca 2016 r. o systemach oceny zgodności i nadzoru rynku;",

b) skreśla się ust. 2;

8) art. 1 pkt 6 lit. a noweli, art. 9 ustawy o materiałach wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego.

Zgodnie z uzasadnieniem do projektu ustawy przedsiębiorca, który posiada koncesję na wytwarzanie i obrót materiałami wybuchowymi – w przypadku gdy chce wytwarzać materiały wybuchowe metodą *in situ* – nie jest obowiązany do uzyskania pozwolenia na wytwarzanie materiałów wybuchowych tą metodą.

Powyższego założenia nie odzwierciedla art. 9 ustawy o materiałach wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego.

Zgodnie z nowelizowanym art. 9 ust. 1 nabywanie, przechowywanie, używanie materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego lub wytwarzanie materiałów wybuchowych metodą *in situ* wymaga uzyskania pozwolenia.

Wyjątki od konieczności posiadania pozwolenia określa nienowelizowany art. 9 ust. 2 i 3 (pkt 1–4). Zgodnie z art. 9 ust. 3 pkt 1 posiadanie koncesji na wytwarzanie i obrót materiałami wybuchowymi pozwala jedynie na nabywanie, przechowywanie lub używanie materiałów wybuchowych, ale już nie na ich wytwarzanie metodą *in situ.*

Propozycja poprawki:

– *w art. 1 w pkt 6 dodaje się lit. c w brzmieniu:*

„c) po ust. 3 dodaje się ust. 3a w brzmieniu:

„3a. Przedsiębiorca może wytwarzać materiały wybuchowe metodą in situ bez uzyskania pozwolenia, jeżeli posiada koncesję na wytwarzanie materiałów wybuchowych lub obrót tymi materiałami.”,”;

9) art. 1 pkt 9 lit. a noweli, art. 18 ust. 1 pkt 6 ustawy o materiałach wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego.

Wskazany przepis posługuje się niedefiniowanym określeniem „kod alfanumeryczny”. Jednocześnie inne przepisy ustawy posługują się zdefiniowanym w jej „słowniczku” określeniem „kod klasyfikacyjny”. Jeśli określenia te oznaczają to samo pojęcie to zasadnym jest ujednolicenie przepisów.

Propozycja poprawki:

– *w art. 1 w pkt 9 w lit. a, w pkt 6 wyrazy „kodu alfanumerycznego” zastępuje się wyrazami „kodu klasyfikacyjnego”;*

10) art. 1 pkt 9 noweli, art. 18 (i nast.) ustawy o materiałach wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego.

Opiniowana ustawa zakłada, że na wytwarzanie materiałów wybuchowych metodą *in situ* niezbędne jest uzyskanie pozwolenia. Jednocześnie wydaje się, że w sposób niekonsekwentny (zob. także uwaga nr 8), nie uwzględnia tej zmiany w innych przepisach ustawy.

W szczególności można zadać pytanie, czy podmiot posiadający pozwolenie na wytwarzanie materiałów wybuchowych metoda *in situ*, obowiązany jest spełniać wymagania rozdziału 2a ustawy („Zasady używania materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego" – art. 18–22).

Zwraca uwagę, że uzyskane pozwolenie obejmować będzie:

1) nabywanie, przechowywanie, używanie materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego, lub
2) wytwarzanie materiałów wybuchowych metodą *in situ.*

Celem przesądzenia wątpliwości interpretacyjnych rozstrzygnąć należy w szczególności, czy materiały wybuchowe wytwarzane metodą *in situ* mają zostać objęte ewidencją prowadzoną na podstawie art. 18 ust. 1 pkt 6 ustawy.

Zwraca uwagę, że z przepisu karnego art. 65 ustawy pośrednio wynika, że rozdział 2a ustawy nakłada także obowiązki na wytwarzających materiały wybuchowe metodą *in situ*. Rolą przepisu karnego nie jest jednak dokonywanie takiego rozstrzygnięcia, a zakres obowiązków powinien jednoznacznie wynikać z rozdziału 2a ustawy.

11) art. 1 pkt 8 lit. a, pkt 10, 12 i 18 noweli, art. 15 ust. 1 pkt 4, art. 24 ust. 4 pkt 5, art. 28 pkt 5 oraz art. 37 ust. 4 pkt 4 ustawy o materiałach wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego.

Przepis art. 15 ust. 1 pkt 4 ustawy o materiałach wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego stanowi o numerach rozpoznawczych ustalonych przez Organizację Narodów Zjednoczonych, określonych w załączniku A. Przepis art. 24 ust. 4 pkt 5, art. 28 pkt 5 oraz art. 37 ust. 4 pkt 4 stanowi o numerach rozpoznawczych ustalonych przez Organizację Narodów Zjednoczonych (i kodzie klasyfikacyjnym). Wskazanym wydaje się być, po ustaleniu kierunku i zakresu zmiany, ujednolicenie terminologii ustawy.

12) art. 1 pkt 25 noweli, art. 62c ust. 1 ustawy o materiałach wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego.

Przepis art. 62c ust. 1 ustawy o materiałach wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego w dotychczasowym brzmieniu stanowił o obowiązku dokonania klasyfikacji wyrobów pirotechnicznych przez producenta lub importera.

Nowe brzmienie przepisu stanowi o przedmiotowym obowiązku jedynie w stosunku do producenta.

Powstaje pytanie, czy powyższe było intencją projektodawców przepisu.

13) art. 1 pkt 28 noweli, art. 62v ust. 1 pkt 7 ustawy o materiałach wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego.

Powyższy przepis stanowi, że dane kontaktowe powinny być podawane w języku łatwo zrozumiałym dla użytkowników końcowych oraz organów nadzoru rynku.

Zgodnie z ustawą o języku polskim w obrocie z udziałem konsumentów używa się języka polskiego.

Bez wątpienia język polski jest językiem łatwo zrozumiały dla użytkowników końcowych i organów nadzoru.

Zasadną jest poprawka, w wyniku której przepis będzie wskazywał nie na „język łatwo zrozumiały", a na „język polski" (ewentualnie na język lub języki kraju, w którym materiał będzie używany).

14) art. 1 pkt 28 noweli, art. 62y ust. 1 i art. 62zg ustawy o materiałach wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego.

Powyższe przepisy zakładają, że dystrybutor materiałów wybuchowych lub wyrobów pirotechnicznych działa z należytą starannością w odniesieniu do wymagań ustawy. Pojawia się pytanie o wartość normatywną takiego zastrzeżenia. Tym bardziej, że analogicznego obowiązku przepisy nie formułują w przypadku podobnych powinności producenta i importera materiałów wybuchowych (wyrobów pirotechnicznych).

Propozycja poprawki:

– *w art. 1 w pkt 28, w art. 62y w ust. 1 we wprowadzeniu do wyliczenia oraz w art. 62zg w ust. 1 we wprowadzeniu do wyliczenia skreśla się wyrazy „działa z należytą starannością w odniesieniu do wymagań ustawy i";*

15) art. 1 pkt 30 noweli, art. 63a–63c ustawy o materiałach wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego.

Zgodnie z ustawą o materiałach wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego nabywanie, przechowywanie, używanie materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego lub wytwarzanie materiałów wybuchowych metodą *in situ* wymaga uzyskania pozwolenia. Przepisy ustawy nie przewidują natomiast (dla nabywania, przechowywania, używania materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego lub wytwarzania materiałów wybuchowych metodą *in situ*) konieczności uzyskania koncesji.

Przepisy „koncesyjne" zawiera ustawa o wykonywaniu działalności gospodarczej w zakresie wytwarzania i obrotu materiałami wybuchowymi, bronią, amunicją oraz wyrobami i technologią o przeznaczeniu wojskowym lub policyjnym. Zgodnie z tymi ostatnimi koncesji wymaga działalność gospodarcza w zakresie wytwarzania lub obrotu materiałami wybuchowymi, bronią, amunicją albo wyrobami i technologią o przeznaczeniu wojskowym lub policyjnym, a działalność bez koncesji sankcjonowana jest odpowiednimi przepisami karnymi.

Powyższe uzasadnia korektę przepisów karnych art. 63a–63c, które sankcjonować powinny obowiązki wynikające z ustawy o materiałach wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego, a nie przepisów ustawy o wykonywaniu działalności gospodarczej w zakresie wytwarzania i obrotu materiałami wybuchowymi, bronią, amunicją oraz wyrobami i technologią o przeznaczeniu wojskowym lub policyjnym.

Propozycja poprawki sprowadza się do skreślenia zbędnych fragmentów przepisów. Oczywistym jest bowiem, że sankcjonowane będzie nabywanie materiałów wybuchowych (przechowywanie, używanie, wytwarzanie metodą *in situ*) bez wymaganego pozwolenia. Nie będzie natomiast karane nabywanie materiałów wybuchowych (przechowywanie, używanie, wytwarzanie metodą *in situ*) przez przedsiębiorę nieposiadającego pozwolenia, a posiadającego koncesję. W stosunku do takiego przedsiębiorcy, zgodnie z art. 9 ust. 3 (i ust. 3a – zob. uwaga nr 8), pozwolenie nie będzie wymagane.

Z tych samych powodów zasadne jest skreślenie zbędnego odwołania (w art. 63a w ust. 1) do wyrobów pirotechnicznych, o których mowa w art. 62c ust. 1 pkt 1 lit. a–c, ust. 1 pkt 2 lit. a oraz ust. 1 pkt 3 lit. a, a także zbędnego odwołania (w art. 63c w ust. 1) do wyrobów pirotechnicznych, o których mowa w art. 62c ust. 1 pkt 1 lit. d, ust. 1 pkt 2 lit. b

oraz ust. 1 pkt 3 lit. b. W stosunku do tych wyrobów, zgodnie z art. 9 ust. 2 ustawy, odpowiednio, nie jest lub jest, wymagane pozwolenie.

Propozycja poprawki:

– *w art. 1 w pkt 30:*

a) w art. 63a w ust. 1, w art. 63b w ust. 1 i art. 63c w ust. 1 skreśla się wyrazy „lub koncesji”,

b) w art. 63a w ust. 1 skreśla się wyrazy „, z wyjątkiem wyrobów pirotechnicznych, o których mowa w art. 62c ust. 1 pkt 1 lit. a–c, ust. 1 pkt 2 lit. a oraz ust. 1 pkt 3 lit. a”,

b) w art. 63c w ust. 1 skreśla się wyrazy „, o których mowa w art. 62c ust. 1 pkt 1 lit. d, ust. 1 pkt 2 lit. b oraz ust. 1 pkt 3 lit. b,”;

16) art. 12 noweli.

Ustawa ma wejść w życie z dniem 20 kwietnia 2016 r. Data ta wynika z potrzeby terminowego wdrożenia postanowień dyrektywy 2014/28/UE.

Jednocześnie przepisy ustawy zawierają odesłania do uchwalonej przez Sejm na posiedzeniu w dniu 18 marca 2016 r. ustawy o systemach oceny zgodności i nadzoru rynku. Ta ostania ustawa ma wejść w życie po upływie 7 dni od dnia ogłoszenia.

Dla prawidłowego zafunkcjonowania opiniowanej ustawy, polegającego na możliwości pełnego zrekonstruowania norm wynikających z przepisów znowelizowanej ustawy o materiałach wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego i nowej ustawy o systemach oceny zgodności i nadzoru rynku, niezbędne jest, aby termin wejścia w życie ustawy o systemach oceny zgodności i nadzoru rynku nie był późniejszy niż 20 kwietnia 2016 r.

Należy postulować poprawkę do ustawy o systemach oceny zgodności i nadzoru rynku, która wskazywałaby jako zasadniczy dzień wejścia w życie tej ustawy nie upływ 7 dni od dnia ogłoszenia, a datę – 20 kwietnia 2016 r.

Szymon Giderewicz
Główny legislator